

– Από πού ήρθες;
ρώτησε.

– Από μια μακρινή
γειτονιά του βορρά.

– Και πώς έφτασες
μέχρι εδώ;

– Ας είναι καλά οι κεραίες μου, αυτές με
οδήγησαν προς το φως.

Η χαμογελαστή πεταλούδα πέταξε γοργά και χαριτωμένα πάνω από το φουστάνι, ζυγίστηκε στα πλατιά βουτυρένια φτερά της και ρώτησε:

– Μπορώ να καθίσω δίπλα σου; Μπορώ να μείνω μαζί σου πάνω σ' αυτό το πανέμορφο φουστάνι να κάνουμε παρέα;

– Και βέβαια μπορείς. Με μεγάλη μου χαρά!

– Όμως δεν ξέρω τίποτα για σένα, ούτε καν το όνομά σου. Πώς θα σε φωνάζω;

– Είμαι η ψυχή της αγάπης, με λένε Μπατερφλάι και έρχομαι από την Αγγλία.

– Κι εγώ είμαι η ψυχή της αγάπης, παρά

ξενεύτηκε η πεταλούδα. Και τι θα πει Μπατερφλάι;

– Όπως το ακούς: βουτυρόμυγα.

– Βουτυρόμυγα όπως βουτυρόπαιδο; Χα, χα, αστείο όνομα έχεις.

– Μη με κοροϊδεύεις. Εσύ έχεις καλύτερο όνομα;

– Εγώ έχω δύο ονόματα. Με λένε Ψυχή, αλλά με φωνάζουν και Πεταλούδα, επειδή ανοίγω τα φτερά μου και πετάω αποδώ κι αποκεί.

Δεν πρόλαβαν να συστηθούν και ένα επίμονο φτερούγισμα τις έκανε να σηκώσουν το κεφάλι τους. Με τα μεγάλα στρογγυλά τους μάτια αντίκρισαν μια μικροσκοπική πανέμορφη πεταλουδίτσα.

